

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
inapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Vizitațiuni canonice arhieresti

Inalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit dr. Iustin Moisescu în mijlocul credincioșilor pe Tîrnava Mare

Vizita canonică în orașul Mediaș

Cea din urmă Duminică din luna septembrie, ziua de 30, s-a arătat plină de senin, plină de binecuvîntare.

Valuri de ceață mocneau peste valea Tîrnavei Mari căuțind să oprească strălucirea plină de viață a soarelui de toamnă. Făptura Catedralei din Mediaș, cupola ei armonioasă și cele două turle svelte, fuseseră și ele învâlvuite de ceață, dar la o ușoară adiere de vînt totul s-a risipit, totul s-a umplut de lumină.

Puternicele clopote ale Catedralei ortodoxe au început să sune, credincioșii din Mediaș, muncitori, țărani plugari, meseriași și intelectuali, bărbați și femei, tineret și copii se îndreptau cu grăbire spre Biserică unde era pregătită primirea oaspetelui ales, Inaltului Ierarh de la Sibiu, mitropolitul Ardealului. Au venit credincioși și de prin satele din jur ca: Blăjel, Dîrlos, Bratej, Buzd, Moșna, Proștea Mare, Copșa Mică și altele.

O ceată de 16 preoți în odăjdii cu Evanghelia și Crucea așteptau la intrarea în Catedrală. Mulțimea credincioșilor străjuia și ea în așteptare.

La orele 10 se ivește deodată mașina I. P. Sfințitului, se oprește lin în mijlocul mulțimii, care cu inima la gură aștepta să vadă pe noul Mitropolit, să cunoască mai de aproape pe părintele și arhipăstorul iubit. Ceata credincioșilor a intonat pe „Stăpînul și Arhiereul nostru, Doamne-l păzește”.

Descinzînd din mașină Inalt Prea Sfinția Sa primește mai întâi pîinea și sarea oferită de Președintele Sfatului Popular al Orașului, d-l Goia, apoi privind peste capetele mulțimii, dă arhierescă binecuvîntare tuturor.

Intră apoi în Biserică urmat de ceata preoților și îndată a început Liturghia Arhierescă. Catedrala Mediașului s-a dovedit neîncăpătoare față de mulțimea venită la slujbă.

Ca invitați au luat parte și preoții bisericii lutherane: Protopopul evanghelic Dr. Gökler Gustav și Pastorul Auner, rămînînd pînă la sfîrșitul liturghiei.

Cu toată mulțimea credincioșilor, tot timpul a fost păstrată cea mai adîncă evlavie, toată lumea era numai ochi și urechi pătrunsă de cea mai adîncă emoție în fața slujbei arhieresti. Nivelul liturghiei a fost mult ridicat de

corul Catedralei Mediașului, care cu acest prilej a cîntat cu toată însuflețirea întrecîndu-se pe sine.

Biserica din Mediaș

Cînd Arhipăstorul Arhiereu a pășit în mijlocul Bisericii cu tricherele și dicherele în dreapta și în stînga cerînd binecuvîntarea de sus: „Doamne, Doamne caută din cer și vezi și cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta și o desăvîrșește pe ea”, credincioșii pătrunși de adîncă evlavie au trăit una din clipele cele mai mișcătoare.

La predică I. P. S. Sa a vorbit despre Biserică. Inspirat din sf. apostol Pavel a arătat legătura strînsă pe care o au întredolaltă fiii credincioși ai Bisericii, alcătuiți cu toții o singură unitate, Biserica lui Dumnezeu, stîlp și temelie a adevărului. Unilatea Bisericii izvoarește din principiul că avem o credință, un botez, un Domn și Mîntuitor, un Dumnezeu. Deși una singură, Biserica a lui Hristos, ea

Continuare în pag. 3

Sfîntul Nicolae

Sf. noastră Biserică numără mulți sfinți care și-au trăit viața potrivit cu învățătura Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Unii dintre ei au rămas în amintirea urmașilor prin aceea că au urcat pînă sus de tot cu puterea cugetului lor; alții s-au făcut vestiți prin scrisul lor fără greșală și plin de frumusețe; sînt unii sfinți care au grăit cu măiestrie fără seamăn — cum a fost sf. Ioan Gură de Aur; — nu puțini sînt aceia din sfinții Bisericii care au trăit în singurătate, în post și rugăciune, închinîndu-și lui Dumnezeu fiecare clipă a vieții lor; apoi mulțimea de mărturisitori, mucenici și martiri au fost așezați între sfinți prin jertfele lor aduse din credință tare și neștrămutată.

Pe toți sfinții, sf. Biserică îi cinstește după cuviință și ni-i dă ca exemple de urmat. Și de toți ne simțim legați sufletește ca de unii ce ne-au fost vrednici înaintași și ne rămîn mereu buni îndrumători în ale credinței.

Dar, în chip deosebit, pare că ne cucerește, cu viața lui, sf. ierarh Nicolae din Mira Lichiei. Icoanele ni-l înfățișează senin, bun și blînd ca pe un bunic înțelept și așezat. Căci așa i-a fost viața: plină de bunătate, de blîndețe și de înțelepciune. Și prin acestea continuă el să rămînă în amintirea credincioșilor creștini de pretutindenea. Toți îl văd ca pe un frate bun a lui Moș-Crăciun: cu sufletul încărcat de cuvioșie și cu sacul plin de bunătăți. Ca și Moș-Crăciun, se strecoară din casă în casă, gîrbovit de ani și vremi, și împarte daruri; căci darnic a fost în viață și oarecum nu se desminte nici după ce a trecut la viața veșnică.

Cărțile bisericești scriu despre sf. Nicolae că, „strălucind mai înainte în viața călugărească, și pentru nespusa lui bunătate s-a făcut arhiereu”. De asemenea, că „fiind cu frica lui Dumnezeu, cîstînd creștinătatea, propoveduia cu îndrăzneală buna credință” (Mineiul pe luna decembrie, pag. 80—81). Prin bunătatea lui pe mulți i-a scos din necazuri și nevoi, iar la soborul a toată lumea de la Niceia „a fost părtaș și minunatul Nicolae”, apărînd dreapta credință prin

Continuare în pag. 2

Bucuria întru unitate

Nimic nu este mai plăcut pentru orice om și nimic nu este mai bine văzut de Dumnezeu, decât ca între oameni să fie pace și înțelegere. Cu atât mai mult se cere această pace și înțelegere între frații de aceeași credință și de același singe. Atunci ei lucrează împreună, se ajută între ei, se îndeamnă tot la fapte de mulțumire și munca lor este binecuvântată.

Dacă însă nu țin seamă de această iubire între frați și de bucuria întru unitate, atunci lucrul lor devine zadarnic și se vor împărștia și îndușmăni întreolaltă, așa precum au făcut cei ce au zidit turnul Babel, care întru mândria lor împotriva lui Dumnezeu și-au atras supărarea Acestuia. Atunci li s-au amestecat limbile și zidirea turnului a încetat și nu s-a mai realizat niciodată. În acest sens zicea sf. apostol Pavel: Vezi deci, bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprimea lui către cei ce au căzut și bunătatea lui către tine, dacă vei stăruia în această bunătate; altfel tăiat vei fi și tu (Romani 11, 22).

Deci căderea de la unitatea întru credință și îndușmănirea între oameni le atrage asuprirea lui Dumnezeu, pe când frățietatea între oameni le atrage bunătatea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Deci, continuă același apostol, „să urmărim faptele de zidire ale păcii și ale întăririi dintre noi” (Rom. 14, 19).

În acest gând, văzînd mitropolitul Simeon Ștefan al Bălgradului, al Albei Iulii, trebuința înțelegerii între toți credincioșii români, care erau cu toții de aceeași lege, a tipărit acum 300 de ani înainte, în 1648, cunoscuta sa traducere: Noul Testament, în precuvîntarea căreia a scris cuvinte de mare îndrumare pentru credincioșii săi, și chiar pentru toți de viitor. El scrie așa:

„Bine știm că cuvintele trebuie să fie ca banii, că banii aceia sînt buni care umblă în toate țările, așa și cuvintele, acelea sînt bune carele le înțeleg toți. Noi, drept aceea, ne-am silit, în cît am putut, să izvodim așa cum să înțeleagă toți; iară, dacă nu vor înțelege toți, nu-i de vina noastră, ce-i de vina acelora ce-au răsfirat romîni printre alte țări, de s-au amestecat cuvintele cu alte limbi, de nu grăiesc toți într-un chip”.

Iată deci, ce gîndea și ce scria vlădica Simeon Ștefan cu privire la unitatea de limbă. Cu atîta mai mult s-ar fi mîhnit el, precum s-a mîhnit pentru varietatea cuvintelor privitoare la aceleași lucruri numite diferit de către romîni din diferite regiuni, dacă ar fi trăit silințele de instrăinare de credință, care numai cu 50 de ani după el au tulburat sufletul și viața credincioșilor ardeleni, pentru promisiuni deșarte.

Ceea ce a urmat, e știut de toți, a fost numai o stăruință de a-i dezbină pe romîni ardeleni, după politica Habsburgilor, pentru a-i putea mai ușor stăpîni și exploata. De aceea, odată cu numita unire cu Papa de la Roma urma și instrăinarea de tradițiile strămoșești, precum și de neamul românesc. De aceea chiar, protopopii semnatari ai actului de unire, au cerut ca toată legea să stea pe loc, iar dacă nu s-ar respecta această stare, apoi nici semnăturile de unire să nu aibă putere. Astfel, în conștiința lor, așa zișii uniți tot ortodocși în legea strămoșească au dorit să rămîna și au și rămas, de nu s-a schimbat nici limba sf. Scripturi, nici învățătura Bisericii și nici cultul, același fiind cu ceilalți frați romîni ortodocși.

Firește că această unitate fundamentală de credință cu frații de același singe nu era pe placul stăpînilor de la Viena și atunci ei au început să presare vorba romînească cu unele cuvinte streine de limba bisericească îndăltănată, precum zicea mitropolitul Simeon Ștefan, încît

s-a ajuns la o vreme ca „romîni să nu grăiască în toate țările într-un chip... și grăind un lucru, unii într-un chip și alții într-alt chip: au veșmint, au vase, au altele multe și nu le numesc într-un chip”. Așa se urmărea dezbinarea romînilor, ca nu cumva aducîndu-și aminte că sînt prin fire și credință una, să se împreuneze și astfel străinul stăpînitor să piarză. Era politica de dezbinare între neamuri susținută de Habsburgi, pe care unii, din neînțelegere, mîndrie sau interes, au crezut să și-o însușească și astfel să-i smintească pe cei de bună credință.

Dar în viață și în lume lucrurile nu stau pe loc. Au venit vremuri, ca oamenii și credincioșii să-și dea seama, că dacă se îndușmănesc întreolaltă, lucrarea lor se va risipi, ca și cea de la turnul Babel. De aceea, conștienți că numai în unire este putere și-au dat mîinile, spre bucuria întru unitate. Aceasta tocmai la 300 de ani, de la mîhnirea vlădicăi Simeon, s-a întîmplat în octombrie 1948.

De atunci frații iar s-au regăsit și au văzut că toate interesele lor, și cele pămîntești și cele cerești, fac necesar să fie toți una, să fie un gînd și o lucrare, părăsind interesele unui străin de la Viena sau Roma și stăruințele lui de a strica unitatea de credință, limbă și neam, pentru unele favoruri lumești, și acestea cît se poate de trecătoare.

Revenirea lor la Biserica mamă ortodoxă a fost un gest de vrednicie strămoșească, de adevărită că în tot timpul „legea a stat pe loc”, că în conștiința lor, toți au rămas ortodocși, deși vitregiile vremii trecute le-au imprimat pe frunte o altă denumire. A fost un gest și de adevărat patriotism și totodată un gest de însușire a cîntării îngerești de la ieslea Domnului, care îndeamnă la pace și bunăvoință între oameni.

Au trecut de atunci 8 ani, pușini ca număr în viața unui popor, dar mulți pentru viața conștientă a unui om credincios. În timpul lor s-au verificat multe chestiuni, care de 250 de ani îi instrăinau unii de alții, dovedind că orice lucrare de viclenie și gînd rău, chiar dacă pentru o clipă își aduce unele roade, apoi în fața conștiinței generale nu rămîne, nu se poate ascunde și nu poate fi susținută fără de sfîrșit.

Pornirea sinceră spre unitate aduce bucurie nesfîrșită și mulțumire și pace în sufletele tuturor, și ale unora și altora, căci cu toții știu de acum înainte că nu au ce ascunde unii de alții. Firește că în viață, ca și în pădure, unde pe lingă copacii sănătoși mai sînt și vreascuri uscate, sînt ocazii multe de alunecare, căci omul cu interesul vremelnic crede să-și cuprindă viața, și crede că poate tocmai ceea ce nu are e mai de preț decît ceea ce are și a dobîndit. Unii se mai uită înapoi, deși viața merge înainte, și ce a fost nu se mai întoarce. Femeia lui Lot, neascultînd de povața să plece înainte și să nu-și întoarcă fața spre cetate, a privit spre cetate și atunci în stană de piatră s-a prefăcut. În frămîntări se lămurește adevărul, atunci cînd cei curași și drepiți cu inima și credința lor nu se mai lasă cîntiți din hotărîrea lor, față de alții, care șovăiesc, din cauza slăbiciunii convingerii lor. Dar frate la frate ajută și cei statornici își dau celorlalți mîna, ca împreună într-un gînd să treacă prin această viață. Atunci bunătatea lui Dumnezeu se va revărsa peste toți, că s-au arătat plini de vrednicie și ascultare de cuvintele sf. Evanghelii, care vorbește de: un Domn, o credință și un botez.

Iar Dumnezeuul răbdării și al mîngăierii ne va dărui la toți, unul față cu altul, același cuget după Iisus Hristos, pentruca toți, laolaltă și cu o singură gură să preamărească pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos (Rom. 15, 5-6).

prof. M. Șesan

Sfîntul Nicolae

Urmare din pag. 1

cuvîntul său fără de greș. Și le-a putut face pe toate acestea pentrucă — după cuvîntul cîntărilor bisericești — „cu mir dumnezeesc l-a uns dumnezeescul dar al Duhului”. Încă din tinerețe i-a strălucit mîntea și „lumina feții sale i-a mărturisit nerăutatea sufletului, iar blindețele i-au adevărit liniștea cuvîntului”. De aceea a putut fi „îndreptător credinței și chip blindețelor”. Ba mai mult: „învățător înfrînării s-a arătat pe sine turmei sale” și a reușit să cîștige „cu smerenia cele înalte și cu sărăcia cele bogate” (Tropar).

Dacă a fost uns „cu mir dumnezeesc”, apoi el însuși „mir cu adevărat s-a arătat... și umple de mireasmă fețele celor ce cu credință și cu dragoste săvîrșesc prea slăvita lui pomenire pururea, deslegîndu-i din primejdii și din nevoi și din necazuri pe aceștia”.

Fiînd chemat, „degrabă îi ajută pe cei ce cu dragoste aleargă sub acoperimîntul său. Că el ziua și noaptea cu credință arătîndu-se, mîntuiește de ispîte și de primejdii”... El este „mare și cald folositor celor ce se află întru primejdii: ... celor ce umblă cu corăbiile, celor ce sînt departe și celor de aproape, ca un milostiv și tare rugător”. Măcar că trupește era în Mira, „duhovnicește” pe toți a ajuns, pe ceice curat îl iubeau pe dînsul, făcîndu-se astfel „mîngăietorul tuturor celor necăjiți și tuturor celor din primejdii scăpare, turnul creștinătății, apărătorul credincioșilor, ... vas prea cinstit al alegerii, stîlpul Bisericii și întărire; lumină arătată lumii și luminător dumnezeesc, prin carele negura înșelăciunii cu totul s-a pierdut și credința s-a întărit”. El rămîne astfel „podoabă ierarhilor și lauda părinților, izvor de minuni și credincioșilor mare folositor”.

„Uitîndu-se cu rîvnă la înălțimea științei „de Dumnezeu” și privind în taină la adîncul înțelepciunii”, sf Nicolae a îmbogățit lumea credincioșilor cu învățăturile sale. El este „ispravnic al tainelor, bărbatul doririlor Duhului, stîlp însuflețit și icoană a Duhului insuflată, ... vistierie dumnezească”. El și „greutatea zilei a purtat, ... lucrător al viei lui Hristos s-a făcut, talantul cel dat lui l-a înmulțit și pe cei ce au urmat lui nu i-a pizmuit, lucruri pentru care porțile cerești i s-au deschis”. Cine oare dintre credincioși, auzind de toate acestea, „nu se va minuna de smerenia lui cea neîntrecută; de răbdarea lui, de blindețele cele către săraci, de milostivirea spre cei necăjiți?” Căci pe toți cu dumnezească cuvîntă i-a învățat ierarhul Nicolae. Și cine dintre ei nu-i cîntă cu bună cucernicie: „Bucură-te cap sfințit, lăcaș curat al faptelor bune, dumnezeescule îndreptător al prea îndumnezeeștii sfințenii, mare păstorule, prea luminate luminătorule; carele porți nume de biruință, cela ce către cei ce se roagă cu umilință te pleci, uitîndu-te la rugăciunile celor neputincioși... Bucură-te prea sfințită mîntea, Treimii curat lăcaș, stîlpul Bisericii, întărirea credincioșilor, ajutorul celor slabi, steaua care cu strălucirile rugăciun-

Continuare în pag. 4

Cîteva fapte concrete pe marginea consolidării operei de unificare bisericească

Ceea ce a fost tulburat în decurs de sute de ani, nu poate fi restabilit în timp prea scurt. Ruptura dela 1700, cu toate că nu a atins sufletul neamului nostru, prin urmările ei a înstrăinat totuși uneori buna înțelegere între frați. Această înstrăinare precum ne dovedesc faptele este mai ales lucrarea timpului mai apropiat de noi, cînd unii conducători din fosta Biserică unită au început să arate un zel prea mare și o rîvnă neîndreptățită de întoarcere spre Roma papistașă.

Dar tocmai astfel de încercări nefirești și străine de sufletul poporului nostru, au trezit pe mulți la conștiința că drumul acesta nu e sănătos.

Bunul Dumnezeu ne-a ajutat încît am putut trăi zilele mărețe din octombrie 1948 cînd poporul nostru putîndu-se manifesta slobod și-a venit în fire, fratele la frate a întins mîna și astfel, ruptura de la 1700 a putut fi stinsă, iar urmările ei încetul cu încetul tîmăduite.

Lucrarea de înfrățire și de cimentare a unificării bisericești a cunoscut și greutăți, aceasta din pricina „celui rău” cum se spune la Sf. Scriptură. Dușmanii poporului nostru căutau să zădărnicească unitatea lui sufletească și astfel căutau să bage zizanie

Mintea sănătoasă și limpede a țăranelui nostru muncitor nu s-a lăsat însă amăgită de cei ce lucrau din umbră, ci a înțeles că chemarea noastră ca popor, ca limbă, ca port, ca datini și ca tot ce avem noi mai scump ca zestre sufletească, este aceea ca toți românii să fim una, sub aripa ocrotitoare a scumpei noastre patrii, Republica Populară Romîna. Că în felul acesta și în chip sănătos a judecat poporul nostru, ne stau mărturie fapte concrete, duse la îndeplinire în anii din urmă în legătură cu unificarea bisericească.

În parohia Șaroșul-Sonde, acolo unde fișnește din pămînt minunea gazului metan, atît de folositor pentru țara noastră, o comună cu multe sute de așezări, mai bine de jumătate maghiari și restul romîni, dar cari trăiesc într-o armonie și colaborare pilduitoare, românii erau „uniți”. În anul 1948 au revenit cu toții

la Biserica ortodoxă. Fostul lor păstor îi părăsise și ei au rămas în administrația unui preot bătrîn din vecini. Biserica lor se dărăpănase și în timpul din urmă era o adevărată ruină.

Solicitate de credincioși, autoritățile bisericești ortodoxe în anul 1955 au trimis la Șaroș-Sonde parohie curat revenită un preot vechi ortodox, pe Cucernicul Apostolescu Teodor. Credincioșii l-au primit ca pe un părinte sufletească, neuitîndu-se la aceea că el este vechi ortodox, ci l-au socotit ca pe păstorul lor împreună cu care aveau să colaboreze la refacerea parohiei.

Prima lucrare de care s-au apucat a fost repararea bisericii vechi din cimitirul satului, pentru a avea astfel adăpost duhovnicesc pentru timpul cînd se vor apuca de zidirea bisericii noi. Pornind la drum cu toată însuflețirea sub buna povăzire a p. Apostolescu, acești credincioși reveniți în frunte cu preot vechi ortodox au lucrat în așa fel că în cîteva săptămîni de zile din ruina bisericii vechi au ridicat o făptură înaltă de biserică încît nu-ți venea a crede ochilor. Cu multă mulțumire sufletească au luat parte cu toții la praznicul de sfințire a bisericii lor.

Un alt fapt pe linia aceasta avem în parohiile Blăjel și Velț din raionul Mediaș. Ca multe din parohiile din Ardeal și aceste parohii avuseseră credincioșii împărțiți în două, unii vechi ortodocși alții „uniți”. La 1948 frații romîni și-au dat mîna, dar au rămas cu două biserici în sat. Preotul slujea și mai slujește încă într-o Duminică într-o biserică și în cealaltă în a doua biserică. Dar bisericile trebuiesc și întreținute, reparate și renovate. Atît credincioșii din Blăjel cu preotul Aurel Scutea, cît și cei din Velț cu preotul Negrea Victor s-au apucat de lucru și au înnoit și au înfrumusețat din nou atît bisericile vechi ortodoxe cît și pe cele revenite spre mulțumirea tuturor.

Astfel de fapte sînt multe în multe din parohiile noastre și cu bună ocazie vom avea prilejul să le arătăm aici la gazetă.

Prot. Gh. Secaș
consilier arhiepiscopesc

Cunoștințe folositoare

CANALUL DE SUEZ

În zilele noastre, toată lumea are privirile ațintite spre Egipt. Țară cu istorie de mai multe ori milenară, cu cultură și civilizație străveche, în veacurile mai apropiate de vremea noastră, Egiptul, și-a pierdut independența, ajungînd sub stăpînirea altor popoare imperialiste, ca turcii și englezii.

Înainte cu cîteva ani, Egiptul și-a redobîndit independența națională, ultimul rege, Faruk, fiind îndepărtat de pe tron și proclamîndu-se republică.

Întîiul președinte al Republicii Egipt, generalul Naser — om tînăr, energic și bun patriot — a naționalizat societatea anglo-franceză care exploata Canalul de Suez.

Faptul că Egiptul și-a afirmat dreptul de a fi suveran la el acasă, nu a fost și nu este pe placul marilor puteri imperialiste, în frunte cu Anglia și Franța, sprijinite de Statele Unite ale Americii. Aceste mari puteri au convocat, în vară, la Londra, o conferință a mai multor state, cu scopul de a-și redobîndi influența pe care o exercitau pînă bine de curînd asupra Canalului de Suez.

Ce este Canalul de Suez?

Pînă la sfîrșitul veacului trecut, corăbiile care voiau să facă legătura între Europa și Asia, trebuiau să străbată mii de kilometri prin sudul Africii.

Încă din vremuri străvechi — cînd în Egipt domneau faraonii — oamenii și-au dat seama că pragul care despărțea apele Mării Mediterane de Marea Roșie și care avea cam o sută de kilometri, ar putea fi străpuns, deschizîndu-se astfel o cale lesnicioasă de legătură între Europa, Africa de răsărit și Asia. Au fost făcute oarecari lucrări în acest scop, dar ele n-au dat decît rezultate neînsemnate.

În vremurile mai noi, s-a preocupat de acelaș plan împăratul francez Napoleon Bonaparte.

Sub Napoleon al III-lea, vestitul inginer francez Ferdinand de Lesseps a dus la îndeplinire planului gigantic de-a împreuna apele Mării Mediterane cu apele Mării Roșii.

Continuarea în pag. 4

Vizitațiuni canonice arhieresti

Urmare din pag. 1-a

cuprinde pe toți oamenii credincioși cari mărturisesc Crezul ortodox și au fost botezați în numele sfintei Treimi. Biserica este lucrarea lui Dumnezeu în lume, revărsarea harului său prin mijlocirea sfintelor Taine și a preoșiei. Domnul Hristos pentru aceasta a venit în lume ca să întemeieze pe pămînt împărăția sa, corabia cea de mîntuire a sufletului omenesc.

În încheiere Inaltul păstor a dat îndemnuri și sfaturi de povăzire duhovnicească credincioșilor cari ascultau pătrunși de evlavie. I-a îndemnat să-și îndeplinească ca pe o poruncă de sus munca lor, fiecare la locul unde este chemat să muncească. A arătat că avem îndemn din Scripturi să cinstim stăpînirea lumescă, că prin aceasta ne facem fii vrednici ai scumpei noastre patrii. A mulțumit tuturor

pentru dragostea cu care l-au întîmpinat împărțînd apoi arhieresti binecuvîntări.

Prin rostul protopopului Petru Boieru, consilier misionar, s-a ridicat cuvînt de adîncă și recunoscătoare mulțumire către I. P. S. Mitropolit, făcîndu-i-se rugămîntea ca și cu altă ocaziune să mai poposească în mijlocul Medieșenilor.

Çlopotele au început din nou să sune, Inaltul Ierarh îmbulzit din toate părțile de mulțimea care venea să sărute sfînta cruce și sfînta dreaptă, a pornit spre ieșire și pînă la casa parohială a mîngăiat pe credincioși, trebuindu-i pentru 50 m. distanță aproape o oră. Inaltul Ierarh a trecut și a vizitat și Biserica nouă ortodoxă, așa cum îi place Inalt Prea Sfinței Sale să-i spună Bisericii revenite. A fost întîmpinat și acolo de preoșii deservenți și de credincioșii acelei Biserici, cărora dea-

semenea le-a spus cuvinte de învățătură și bună povăzire duhovnicească. A arătat că sîntem cu toții un neam, vorbind același grai dulce romînesc și deci și sufletește sîntem una, avînd aceeași credință, credința strămoșilor noștri. În această credință sîntem una și deci de acum înainte nimic nu ne mai desparte ci în dragoste și înfrățire, în pace ne ducem munca și rostul vieții noastre.

Ca și Catedrala, Biserica nouă ortodoxă de pe Techeș a fost în toată podoaba ei strălucind de lumină și de curățenie.

Inalt Prea Sfinșitul Mitropolit mulțumind tuturor la despărțire s-a arătat pe deplin mulțumit de vizitațiunea făcută la Mediaș.

La orele 14 a avut loc o masă frățească la care au luat parte consiliile parohiale ale celor două parohii, preoșii din loc cu soțiile lor și Președintele Sfatului Popular.

Gheorghe Secaș

Ioan Corvin de Hunedoara

În anul acesta s-au împlinit cinci sute de ani de la moartea lui Ioan Corvin Hunyadi, marele erou și neînfricatul luptător pentru apărarea creștinătății de invazia turcilor.

El s-a născut în țara Hașegului, în jurul anului 1387 din neamul Corvineștilor. Tatăl lui după nume Voicu, coborât din cnezii romini și mic nobil, fu răsplătit de regele Sigismund de Luxemburg pentru „strălucite merite” cu domeniul de la Hunedoara, unde Corvineștii și-au ridicat un frumos și puternic castel. Aci și-a petrecut Ioan sau lancul, cum i se mai spunea, copilăria.

Având o fire curajoasă și fiind din neam de luptători, Ioan îmbrățișează cariera de ostaș. Mai întâi, mercenar (soldat plătit de cel în a cărui slujbă e), în armata ducelui de Milano și apoi în serviciul regelui ungar, Ioan, mulțumită faptelor sale de arme primește în Banat un alt domeniu (moșie).

De acum încolo, spada lui Ioan Corvin va fi îndreptată numai împotriva turcilor, care încercau să-și întindă imperiul peste cit mai multe țări și să stăpânească cit mai multe popoare, impunând peste tot legea lui Mahomed, în locul credinței creștine.

Lupta lui Ioan Corvin este încununată de succese, cucerindu-și din partea cotropitorilor izgoniți, titluri ca: „groaza pământului”, „trăsnetul oștirilor” și altele.

El a fost însușit în luptă de dragostea pentru patrie, și de măreața idee a uniții cu celelalte popoare, știind că în felul acesta poate aduce un folos real creștinătății și poporului.

Nu dorea războaie, dar își iubea patria, după cum vedem dintr-o scrisoare a lui, datind din anul 1449: „Nu am dorit întotdeauna să trăim în pace și liniște, dar într-o liniște care să pregătească pacea adevărată a patriei noastre”.

Atunci însă, când pericolul îi amenința patria, era într-adevăr „groaza pământului” și „trăsnetul oștirilor”.

În lupta cu turcii, Ioan Corvin merge din succes în succes, cucerindu-și rind pe rind, din partea regelui ungar, demnități ca: ban de Se-

verin (1438), Voevod al Transilvaniei (1441) și regent al Ungariei (1446—1452).

Marile victorii câștigate în urma luptelor cu turcii, fac din Ioan Corvin o mare figură de oștean și conducător, un erou național.

Oștirile sale, erau formate din mici boieri și țărani, cu nobilimea fiind adesea în ceartă. În fruntea acestor armate în 1442 îi bate pe turci la Poarta (Capu) și pe Ialomița, ca în 1443 să ajungă victorios la trecătorile Balcanilor. Un an mai târziu însă, 1444, pierde bătălia de la Varna (azi Stalin în R. P. Bulgaria).

Cele mai crâncene bătălii și totodată și cele mai importante victorii le-a cucerit în urma apărării Nándorfehérvárului (Belgradul de azi), care era poarta de Sud a Ungariei.

Aci, în luptele pentru apărarea Belgradului, tabăra lui Ioan Corvin este bintuită de ciură, care i-a cererat fără cruțare, o mulțime de soldați. Moartea nu-l cruță nici pe Ioan Corvin și astfel în luptele de apărare de la porțile Belgradului (1456) se stinge din viață viteazul luptător al creștinătății.

După cum am spus mai sus, de la Corvinești ne-a rămas castelul de la Hunedoara atât de cunoscut de arheologii, istorici și turiști. Veacurile ce-au trecut peste el, au lăsat urme în zidurile lui. Astăzi, prin grija guvernului au fost alocate sumele trebuincioase pentru restaurarea lui. Astfel, se va reface: capela, frumoasa sală a Dietei, vechiul pod de la intrarea principală din fațada de est (lung de 25 m.) și podul de serviciu de pe latura de apus. Se vor restaura turnurile Nebelsa, Capistrana, Turnul de veghe, Bastionul alb, Bastionul de muniții, Curtea urșilor și se va face un muzeu al fragmentelor de piatră. În jurul castelului se va face un frumos parc, toate cu concursul oamenilor de știință ai Academiei R. P. R.

În felul acesta se cinstește numele celui ce a luptat împotriva cotropitorilor și pentru binele poporului. Numele lui strălucește alături de al lui Mircea cel Bătrîn și Ștefan cel Mare, ca mare luptător pentru creștinătate împotriva semilunei, luptător pentru țară împotriva asupritorilor otomani.

LIVIU DAVID

bunei stări. Ei înțeleg că porunca iubirii îi îndeamnă să se unească în muncă, ca braț la braț, inimă la inimă — să propășească spre o viață din ce în ce mai bună. Iar cei cu gospodării individuale știu că credința îi povățuește să muncească cinstit și cu vrednicie, ca să-și câștige cele de trebuință și să aibă de prisos, pe care să-l dea celorlalți frați de muncă de la orașe, de la care primesc atâtea mărfuri trebuitoare.

Noi îi îndemnăm iarăși, cu cuvintele Sf. Ap. Pavel, ca să lucreze în liniște (II Tes. 3, 12) și „a face fiecare cele ale sale” (I Tes. 4, 11), „uniți fiind în dragoste” (Col. 2, 2). Și în felul acesta, fiind oameni harnici și muncitori și muncind împreună cu alții în gospodării colective și întovărășiri agricole, ei vor împlini nu numai o îndrumare cetățenească, ci și îndrumarea credinței lor creștinești. T. R.

Sfintul Nicolae

Urmare din pag. 2-a

nilor tale cele bine primite risipești totdeauna întunerecul ispitelor și al necazurilor” (Stihiri).

Iar asemenea cîntări îi adresăm sf. Nicolae pentru că „păstorind dumnezeeste pe credincioși și ajungînd la adînci bătrînețe, s-a mutat către Domnul, neuitînd nici după moarte turma sa, ci în toate zilele dînd cu indestulare ale sale faceri de bine la cei lipsiți și apărîndu-i de tot felul de primejdii și de nevoi, încă și pînă astăzi același Dumnezeu, prin mijlocirea lui lucrează multe bunătăți” (Sinaxar).

D. Călugăr

Canalul de Suez

Urmare din pag. 3.

În executarea acestui plan, Ferdinand de Lesseps a fost ajutat de vice-regii Egiptului Mohamed Said Pașa și de urmașul său Ismail, de împăratul Napoleon III al Franței și, în parte, de Turcia și Austria. Anglia i-a pus multe piedeci, pentru ca după ce lucrarea a izbutit, să se grăbească a-l decora.

Canalul de Suez este cea mai uriașă lucrare tehnică săvîrșită în veacul al XIX-lea.

Lucrarea a început la 25 aprilie 1859 și a fost terminată în 17 noiembrie 1869.

La festivitățile de inaugurare au luat parte, pe lângă constructori și populație, mai multe capete încoronate din Europa.

Greul lucrului a fost purtat de sutele de mii de țărani [felahi] egipteni, angajați ca săpători. Mulți dintre ei și-au pierdut viața în cursul acestei lucrări uriașe.

În prima zi de navigație, 68 de vase poare de cel mai mare tonaj pentru vremea aceea, au străbătut Canalul de Suez din Marea Mediterană și pînă în Marea Roșie.

Drumul spre India era scurtat considerabil. Anglia — care a pus tot felul de piedeci cînd se construia Canalul de Suez — a avut grijă să acapareze o bună parte din acțiunile Societății acestui canal, devenind de fapt stăpîna lui.

Naționalizarea Canalului de Suez a restituit Egiptului ceea ce i se cuvinea. Popoarele lumii sînt alătura de această țară, care-și apără suveranitatea națională.

PE CALEA BELȘUGULUI

Anul acesta am avut o recoltă bogată. Aceasta se datorește ajutorului primit de țărănimea muncitoare din partea Statului, ca și faptului că țărani au aplicat metodele agrotehnice avansate și au folosit mijloace mecanizate. Este însă un lucru știut că, deși — datorită sprijinului primit și lucrării pământului după metode înaintate — și țărani cu gospodării individuale au avut recolte mai bune ca în trecut, cînd lucrau după metode înapoiate, totuși cele mai bune recolte și cele mai mari venituri le-au avut gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole. Căci e cunoscut de cînd lumea, că „unde-i unul nu-i putere”, pe cînd „unde-s doi (s-au mai mulți) puterea crește” și roadele sînt mai bogate.

Încă de mult, văzînd recoltele și veniturile celor din gospodării agricole colective și din întovărășiri, țărani muncitori s-au convins din ce în ce mai mult că singura cale de belșug și bunăstare este calea agriculturii socialiste. De aceea — ca să vorbim numai de ultimul timp — din decembrie 1955 pînă la sfîrșitul lunii iunie 1956 numărul gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor agricole a crescut de la 6.325 la 9.436, numărul familiilor de țărani muncitori în acest rîstimp în gospodării colective și întovărășiri s-a mărit cu 195.240, adică cu 51%, iar suprafața agricolă a acestora a crescut cu peste 383.500 hectare, adică cu 29%.

Aceasta arată că țărani muncitori pășesc cu tot mai multă încredere pe calea agriculturii socialiste. Sînt unele raioane, în care în fiecare comună există gospodărie agricolă colectivă sau întovărășire agricolă.

Gospodăriile colective și întovărășirile agricole se întăresc continuu și veniturile colectivităților și întovărășirilor sînt mai mari decît ale țărănilor muncitori individuali. Acest fapt este un indemn pentru țărani muncitori de a se înscrie în gospodăriile colective sau întovărășirile existente, sau să înființeze noi asociații și întovărășiri agricole, noi gospodării agricole colective.

Cu toate acestea sectorul agricol individual are încă un loc important în agricultura țării. Aproape trei sferturi din mărfurile vegetale și animale provin din gospodăriile țărănești individuale. Astfel că odată cu sprijinirea sectorului socialist și cu întărirea mișcării spre organizarea socialistă a agriculturii, statul continuă și politica de sprijinire a țărănilor muncitori cu gospodării individuale, ca în propriul lor interes și în interesul țării să poată munci mai bine pământurile lor, în vederea sporirii producției agricole și a ridicării nivelului lor de trai material și cultural.

Credincioșii Bisericii noastre, țărani muncitori, înțeleg că „unirea face puterea” și ei pășesc cu încredere pe calea agriculturii socialiste, calea belșugului și a